

Victor Man's painting invites to writing, requires a careful description into words, an analytical and extensive exposition, in an attempt to "translate", to show what is seen, revealed, what comes about, what the artist basically does, his type of action and its purpose. Writing is seeing. Everything in Victor Man's paintings is both accurate and mysterious. This is specifically why they seem to require to be integrated into a wider protocol, into a series of actions that one may assume as potentially crucial, decisive for, so to speak, the fate of European culture, of the European creator, of the Western psych-alchemy which is in crisis today – an intellection meta-protocol which must be designed precisely starting with them but bringing salvation further to an open nerve surgery.

I am not the only one who is (epistemically) addicted to Victor Man's art, to this particular feeling that a decisive discovery is imminent *upon* a sufficiently thorough examination. After the 2012 Paris Triennale (*Intense Proximity*), curator Okwui Enwezor also invited Victor Man in the architecturally difficult *Giardini* "Central Pavilion" of the 2015 Venice Biennale, reserving for the artist the most particular space, which he called in an article "Victor Man's secret room". This exhibition resumes and continues the research showed in 2015, in Venice, presenting the audience with the opportunity of a "live", "in real time" participation in the most exciting on-site laboratory in contemporary art.

The operation continues: like an alchemist, unselfconscious and absorbed, Victor Man continues to create his "masterpiece". This is a series of small size works, some starting with a rather enigmatic motif or scene from Pre-renaissance painting (Trecento and Quattrocento). They only appear to be miniatures since, as the painter himself puts it, the subjects are "self-sizing". The same appearance of scientific protocol, of *Ars Magna* before the separation of art from science, of physics from metaphysics and even of ethics from politics (namely prior to the apparition of "man" as a cultural and intellectual formation, if we were to follow into Michel Foucault's "archaeology" from *The Order of Things*) become here straightforwardly abrupt, as the small paintings inviting the viewer closer, while actually acting as small strategic devices, small para-clinical mechanisms designed to capture the eye and simultaneously performing a surgery on the European optic nerve. Their "subjects" are, for example, small scenes; seemingly classical statues with cracked appearances that makes one wonder whether it is not his own lens, eye, vitreous body, his vision that is cracked; seemingly purely decorative animals; renowned biblical scenes from classical painting; emerging metamorphoses; forbidden unions; flagellations, etc. Contained violence that has already been visually stylised, formalised and civilised: the essence of culture, the essence of Europe.

The paintings thus "exhibit" a modus operandi, a particular and unique technical-scientific-artistic protocol comprised of (if they were to be differentiated and listed) three simultaneous procedures: detail separation (most often, as already mentioned, human, animal or human-animal micro-scenes of contained or imminent potential violence that may cause unexpected grafts, hybridity, metamorphoses, evolutions and advents); small and specific frames (over-focus); and, eventually, the extremely particular *de-colouring* (blackening, greening, reddening: nigredo, "viridendo", rubedo) specific to Victor Man's art, in other words an immersion of the "subject" into a bath of "dead-water"/"live-water", of "shadowing", in the utmost Jungian alchemy-therapeutic sense. And the pictorial procedure may in itself be illustrated *en abyme*, as "subject", through the most curious metamorphoses and adventures, just like the Renaissance columns and arches given by another of Victor Man's obsessions, the feminine black puppet; or similar to characters that may seem to have the intention for a trans-category *symbolic pollination*, nearly touching each other but nevertheless stopping on the brink of the crime, on the verge of violence, in the infinitesimal antechamber of action.

It may look like Oneirism, but it is not. It may look like Visionarism, but it is not. Or one may very well say that Victor Man's art is "oneiric" or "visionary"; but that equals to saying nothing at all. In other words, it would simply mean to avoid taking the challenge and bringing it further – as required – by a possible intellection-salvation possible scenario capable of reuniting, as mentioned, art with science and the soul or spirit with action.

In my *operational* vision of Victor Man's vision, he redefines the plane of the painting turning it into an *intervention* and *operation field*: blades, lamellae, lenses, mattresses, even homunculi, *Faust*, Goethe, The Great Tradition, etc. Sense of sight is here both a clinical object (a patient) and an intervention subject (therapeutic intervention). Through meta-operations and in order to be operated and, through it, to be able to operate the essence, the plane of the painting, therefore the plane of vision, is transformed, operationally transmuted into a *genital operation field*.

And this is where the "scandal" may surge, that part that is not to be spoken of, that is even occult in Victor Man's operations: the most advanced point of his searches. What is, for example, the *operation* suggested, revealed beneath our eyes in a work like "Untitled" (2014-2015) from the series "Luminary Petals on a Wet, Black Bough"? A birth or an abortion, a saving intervention to prevent evil or, to the contrary, a malevolent termination of pregnancy – however, all transposed at a supreme historical and cultural level? What does Victor Man intend to hinder, change or, to the contrary, de-block, re-launch, reactivate in the European psychodrama?

Uterus Mundi, Regressus ad uterum: but some – and this is precisely here the absolute novelty that Victor Man grants us – purely plastic, specifically pictorial, a meta-operation (vision of sight) by which, in order to operate, the plane of the painting is simultaneously turned, *at the origin of things*, at their *seminal* level, into an uterus and into a clinical operation field.

Victor Man's painting is alchemic, which does not merely literally mean that it might represent as "object" the historically traditional alchemic operation, or in the mere metaphorical sense applicable to any somewhat consistent work of art, according to which art is alchemy. That is not the case. Victor Man's art is a continuation or an expansion of the great alchemical operation project by purely pictorial means, providing at a third level (meta-meta-) a vision of the history of painting as alchemical operation *in itself*.

Victor Man is still concerned, his work is represented by the endeavour for an alchemical *ad uterum* regression of painting (as privileged tool or mean of intervention on the human) and through painting (as perfected, enhanced, privileged spiritual tool of intervention on the cultural *plasticity* of the humane, as culture is exactly what may sublimate violence, but which requires germinal violence in order to purify itself through sublimation).

In Victor Man's *n*-meta-vision, painting is in itself a *re-plasticisation* of things, therefore a pictorial return, re-plunge, regression, re-immersion, recovery (painting as *Ars Magna*) of the *plasticity of the beginnings*.

Victor Man's great operation concerns the transformation of the eye into an uterus, a "calibration" and alignment, a metaphysical overlapping between the Eye and the Uterus, between the Vision and the Matrix of things, namely the operation preparing the great operation that actually blends with it, in other words which might even be non-existent: specifically the preparation of the "operation field" and of the laboratory is actually the Great Operation, the Great Art, *in itself*.

Victor Man operates in the depths of vision, on the eye, on the uterus-eye begetting visions on things, meaning the divine seeds, planes, sketches and croquis.

In his work, Victor Man is tirelessly and obstinately looking for the level at which one may operate, at which he may intervene through sight over the formation of things, the highly spiritual and ultimate operations level of encounter between the eye and the uterus, where painting's plasticity is found and alchemically identified with the germinative plasticity of things and nature.

An additional proof of his pursuit and heroic advancement on his path, that Victor Man heroically and epically proves himself capable of, is the recent painting (2015-2016) titled "Early Paradise" (and actually representing a study for a "World Flag"), this exceptional painting within painting in which representation is explicitly allegoric, the illustration of the astral eggs and the ovular deformed head stretched towards the maternal breast, an egg, a tear, a bud, a drop of dew, etc., culminating with a new stage in the imagination of the de-colouring, of the "shadowing", this time by simply effacing colours, as in a restoration work and the return, thus trans-visual, to the drawing beneath, by blotting out to the canvas as reality support that creates a flash upon the covered light, "shadowed" by history.

Victor Man's path continues abruptly and excitingly and is one of the few "live", "in real time" spiritual adventures with what we might probably call, for more accuracy and receptivity, *co-temporary* art (which, unlike *con*-temporary art, involves the acceptance of certain multiple temporalities, rhythms and traditions): a research open to a decisive "infra-" or "nano-" cultural level.

Bogdan Ghiu, "Doctor Man's Laboratory (The Uterus-Eye)" – Text to be included in the catalogue *Victor Man, "Luminary Petals on a Wet, Black Bough"*, Sternberg Press, 2016

Untitled, 2014-2015, from the series *Luminary Petals on a Wet, Black Bough*, oil on canvas mounted on wood, 52 x 40 cm

Pictura lui Victor Man cheamă la scris, se cere descrisă atent în cuvinte, expusă și desfășurată analitic pentru a încerca să „traducă”, să înțelegi, să arăți ce se vede, ce se arată, ce se întâmplă, ce face, pur și simplu, artistul, ce fel de operație și în ce scop o elaborează el. Scrii ca să vezi. Totul, în tablourile lui Victor Man, este în același timp precis și misterios. Și tocmai de aceea par ele a cere să fie integrate într-un protocol mai vast, într-o suită de operații pe care le bănuiești potențial capitale, decisive pentru, să zicem, soarta culturii europene, a omului creator european, a psih-alchimiei occidentale aflate, astăzi, în criză, meta-protocol de cunoaștere care trebuie să fie, tocmai, elaborat pornind de la ele, dar care ne-ar putea aduce, printr-o operație pe nerv deschis, salvarea.

Nu sînt singurul dependent (epistemic) de arta lui Victor Man, de senzația aceasta foarte specială de iminență a unei descoperiri decisive *dacă* stai să te apleci cu suficientă atenție asupra ei. După Trienala de la Paris din 2012 (*Intense Proximity*), curatorul Okwui Enwezor l-a invitat pe Victor Man și în altă de dificilul, din punct de vedere arhitectural, „Pavilion Central” din *Giardini* al Bienalei de la Veneția din 2015, unde i-a rezervat poate cea mai deosebită încăpere, pe care am numit-o într-un articol „camera secretă a lui Victor Man”. Expoziția de față reia, ducîndu-le mai departe, cercetările prezentate în 2015 la Veneția, oferind publicului șansa unei participări „pe viu” și „în timp real” la unul dintre cele mai pasionante șantiere-laborator din arta contemporană.

Operația continuă: asemenea unui alchimist, Victor Man își vede în continuare, nestingherit, concentrat, de „operă”. Este vorba de o suită de lucrări de mici dimensiuni, uneori pornind de la cîte un motiv sau de la cîte o scenă mai mult sau mai puțin enigmatică din pictura prerenascentistă (Trecento și Quattrocento). Sînt false miniaturi, căci, așa cum spune pictorul însuși, subiectele se „auto-dimensionează”. Aceeași senzație de protocol științific, de *Ars Magna* dinainte de separarea artei de știință, a fizicii de metafizică și chiar a eticii de politică (adică dinainte de apariția „omului” ca formațiune culturală și de cunoaștere, dacă este să dăm crezare celebrei „arheologii” a lui Michel Foucault din *Cuvintele și lucrurile*), devine, aici, de-a dreptul vertiginoasă, micile tablouri chemînd la sine și fiind, de fapt, tocmai niște mici dispozitive strategice, niște mici „asamblaje” para-clinice de captare a privirii și, simultan, de operație pe nervul optic european. Ca „subiect”, este vorba, de exemplu, de mici scene sau de o statuie cu aparențe clasice furată, dar care te face să te întrebi, așadar, dacă nu cumva lentila, ochiul, mediul tău vitros, viziunea ta nu este cea crăpată, de niște animale parcă pur decorative, de scene biblice consacrate însă de marea pictură, de metamorfoze în curs sau pe punctul de a fi declanșate, de nuntiri interzise, flagelări etc. Violență conținută, deja stilizată și formalizată, civilizată pictural: esența culturii, esența Europei.

Tablourile „expun”, așadar, un mod de operare, un protocol tehnو-științifico-artistic aparte, unic, compus din (ca și cum acestea ar putea fi diferențiate și numărate) trei proceduri simultane: izolare de detalii (cel mai adesea, așa cum spuneam, micro-scene umane, animale sau animal-umane de violență potențială, conținută sau iminentă care pot produce grefe, hibridări, metamorfoze, evoluții și deveniri neașteptate), cadru mic și precis (supra-focalizare) și, în sfîrșit, *de-colorarea* atît de aparte (înnegrire, înverzire, înroșire: opera la negru, opera la verde, opera la roșu), specifică artei lui Victor Man, altfel spus cufundarea „subiectului” într-o baie de „apă moartă”/„apă vie”, de „*umbrire*” în cel mai intens junglian sens alchimico-terapeutic. Iar operarea picturală poate fi ea însăși figurată *en abyme*, ca „subiect”, prin metamorfoze și aventuri dintre cele mai strani, precum coloanele și bolțile renașcentiste ieșind din altă obsesie a lui Victor Man, fanteșcă feminină, sau asemenea personajelor care par a voi să se *polenizeze simbolic*, trans-categorial, sfînd să se atingă, dar oprindu-se pe pragul crimei, în buza violenței, în anticamera infinitesimală a actului.

Ar putea părea onirism, dar nu e. Ar putea părea vizionarism, dar nu e. Sau, dacă afirmi că arta lui Victor Man e „onirică” sau „vizionară”, spui ceva, dar pînă la urmă nu spui nimic. Eviți!, altfel spus, să-i primești provocarea și s-o prelungești – așa cum cere – sub forma unui posibil scenariu de cunoaștere-salvare capabil să re-nească, cum spuneam, arta și știința, sufletul, spiritul și acțiunea.

În viziunea mea *operațională* asupra viziunii lui Victor Man, acesta redefinește planul tabloului transformîndu-l într-un *cîmp de operație* și de *operațiuni*: lame, lamele, lentile, retore, homunculi chiar, *Faust*, Goethe, Marea Tradiție etc. Văzul este aici în același timp obiect clinic (pacient) și subiect operator (intervenție terapeutică). Prin meta-operație și pentru a putea fi operat și, prin intermediul lui, a putea să opereze esențial, planul tabloului, deci planul de viziune, este transformat, transmutat operațional într-un *cîmp genital de operare*.

Și abia aici poate începe „scandalul”, partea de nemărturisit, ocultă chiar, a operațiilor lui Victor Man: punctul cel mai avansat al căutării sale. Ce *operație* este, tocmai, sugerată, adică se desfășoară chiar sub ochii noștri într-o lucrare precum „*Untitled*” (din 2014-2015) din seria „*Luminary Petals on a Wet, Black Bough*”, de exemplu? O naștere sau un avort, o intervenție salvatoare de prevenire a răului sau, dimpotrivă, o întrerupere răuvoitoare de sarcină, toate însă la nivel suprem istoric și cultural? Ce vrea să împiedice, să schimbe sau, dimpotrivă, să deblocheze, să relanseze, să reactiveze, din psihodrama europeană, Victor Man?

Uterus Mundi, Regressus ad uterum: dar unele – și tocmai aceasta este, aici, noutatea absolută pe care ne-o rezervă Victor Man – pur plastice, specific picturale, meta-operație (viziune asupra vederii) prin care, pentru a putea opera, planul tabloului este transformat simultan într-un uter și într-un cîmp clinic de operație *la originea lucrurilor*, la nivelul lor *seminal*.

Pictura lui Victor Man e alchimică, dar nu în sensul banal literal că ar reprezenta ca „obiect” operarea alchimică atestată istoric sau în cel banal metaforic, valabil pentru orice operă artistică cît de cît consistentă, potrivit căreia arta este o alchimie. Nu: arta lui Victor Man este o continuare sau o prelungire a marelui proiect operațional alchimic prin mijloace pur picturale, oferind, la un nivel terț (meta-meta-) o viziune asupra istoriei picturii ca opere alchimică *în sine*.

Victor Man este preocupat în continuare, opera lui o constituie urmărirea unei regresii alchimice *ad uterum* a picturii (ca instrument sau mediu privilegiat de intervenție asupra umanului) și prin pictură (ca instrument spiritual perfecționat, ameliorat, privilegiat de intervenție asupra *plasticității* culturale a umanului, cultura fiind tocmai cea care sublimează violența, dar care are nevoie de violență germinală pentru a se putea rafina prin sublimare).

În *n*-meta-viziunea lui Victor Man, pictura este în sine *re-plasticizare* a lucrurilor, deci reîntoarcere, replonjare, regresie, recufundare, regăsire picturală (pictura ca *Ars Magna*) a *plasticității începuturilor*.

Marea operație a lui Victor Man vizează transformarea ochiului în uter „calibrarea” și alinierea, suprapunerea metafizică dintre Ochi și Uter, dintre Viziunea și Matricea lucrurilor, adică operația pregătitoare a mării operații cu care, de fapt se confundă, care, adică poate nici nu există: tocmai pregătirea „cîmpului operator” și a laboratorului este, de fapt, Marea Operație, Marea Artă, *în sine*.

Victor Man operează în adîncul viziunii, pe ochi, asupra ochiului-uter în care se zămislesc viziunile asupra lucrurilor, adică semîntețe, planurile, schițele și bruioanele divine.

În opera sa, Victor Man caută neobosit, obstinat, nivelul la care se poate opera, la care poate să opereze, prin vîz, asupra formării lucrurilor, punctul înalt spiritual și ultim operațional de întîlnire dintre ochi și uter, în care plasticitatea picturii regăsește și se identifică alchimic cu plasticitatea germinativă a lucrurilor, a naturii.

Dovadă în plus a acestei căutări și a înaintării eroice pe această cale de care Victor Man se dovedește, iată, eric, epopeic capabil, recentul (2015-2016) tablou intitulat „*Early Paradise*” (și, de fapt, un studiu pentru un „Drapel al Lumii”), excepționalul tablou în tablou în care reprezentarea devine explicit alegorică, figurarea ouălor astrale și capul deformat ovular întins spre sînul matern ou, lacrimă, boboc, rouă etc. culminînd cu o nouă etapă în imaginarea de-colorării, a „umbririi”, de data aceasta prin ștergerea pur și simplu a culorilor, ca într-o operă de restaurare, și revenirea, astfel, trans-vizuală, la desenul de dedesubt, prin operarea unei ștersături pînă la urzeală suportului realității care provoacă străfulgerarea luminii acoperite, „umbrite” de istorie.

Parcursul lui Victor Man continuă vertiginos, pasionant, și este una dintre puținele aventuri spirituale „pe viu”, „în direct”, din ceea ce, pentru mai multă precizie și deschidere, ar trebui, poate, să numim arta *co-temporană* (care, spre deosebire de arta *con*-temporană, presupune acceptarea unor temporalități, ritmuri și tradiții multiple): cercetare deschisă la nivel „infra-” sau „nano-” cultural decisiv.

Bogdan Ghiu, „Laboratorul doctorului Man (Ochiul-Uter)” – Text ce urmează să facă parte din catalogul *Victor Man, "Luminary Petals on a Wet, Black Bough"*, Sternberg Press, 2016

Victor Man born in 1974, lives and works in Berlin, Germany and Cluj, Romania. Previous solo exhibitions include: Gladstone Gallery, New York (2015); *Zephyr*, Haus der Kunst, Munich (2014-2015); Zacheța National Gallery of Art, Warsaw (2014); Deutsche Bank KunstHalle, Berlin (2014); *In un altro aprile*, Villa Medici, Rome (2013); MUDAM (Musée d’Art Moderne Grand-Duc Jean), Luxembourg (2012); *If Mind Were All There Was*, Hayward Gallery, London (2009); Centre international d’art et du paysage, L’Île de Vassivière (2009); Museum Boijmans van Beuningen, Rotterdam (2009); *On Relative Loneliness*, Galleria d’Arte Moderna e Contemporanea di Bergamo, Bergamo (2008) and *Attebasile*, Ikon Gallery, Birmingham (2008). Previous group exhibitions include: *All the World’s Futures* - The 56th Venice Biennale (2015); *Six Lines of Flight: Shifting Geographies in Contemporary Art*, San Francisco Museum of Modern Art, San Francisco (2012); *La Triennale: Intense Proximity*, Palais de Tokyo, Paris (2012); *Un’Espressione Geografica*, Fondazione Sandretto Re Rebaudengo, Turin (2011-2012); *The Painting, the Drawing and Other Objects and Situations* (with Dan Perjovschi), Kunstshalle Lingen, Lingen (2011); *Whose (His)story*, Kunstverein Hamburg, Hamburg (2008); *Expenditure: Busan Biennale*, Busan Museum of Modern Art, Busan (2008) and *Low Budget Monuments*, the Romanian Pavilion at the 52nd Venice Biennale (2007).

Cover: Early Paradise, 2015-2016, oil on canvas mounted on wood, 40 x 30 cm

Poster: Untitled, 2015, from the series *Luminary Petals on a Wet, Black Bough*, oil on canvas mounted on wood and gold leaf wall drawing, dimensions variable (painting: 23.5 x 18.5 cm)

GALERIAPLAN B

Victor Man Luminary Petals on a Wet, Black Bough

Opening April 29, 18 - 21 h

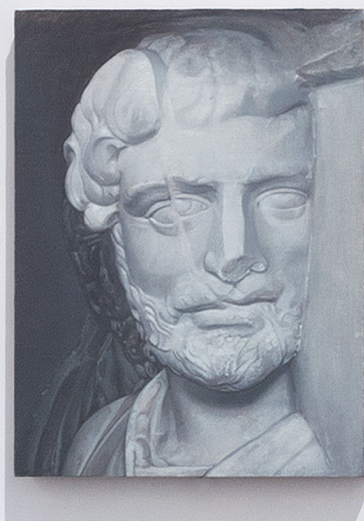
April 29 – May 28, 2016

Tuesday – Saturday, 12 - 18 h

Potsdamer Strasse 77-87, 10785 Berlin

www.plan-b.ro	contact@plan-b.ro
Romania:	Germany:
Str. Henri Barbusse 59-61	Potsdamer Strasse 77-87 G
400616 Cluj	10785 Berlin
Tel +40.740.658555	Tel +49.172.3210711

GALERIAPLAN **B**

Victor Man
Luminary Petals on a Wet, Black Bough
April 29 – May 28, 2016